

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/280/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110223816
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Svetlovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1110223816.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Svetlovskej a členov senátu JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Beáty Jurgošovej v právnej veci navrhovateľky: Ing. G. K., bytom O. XX, Z., zast. advokátkou JUDr. S. Z., O. 7, Z., proti odporcovi: 1/ GSK LIFE, a.s., v likvidácii, W. XX, Z., zast. advokátom JUDr. J. O., K. XX, Z. Bystrica, 2/ GSK NONLIFE, a.s., „v likvidácii“, Miletičova XX, Bratislava, 3/ Q. Q. Z. E., T. 6. u. XX, Z., W., konajúca prostredníctvom pobočky Groupama Garancia poisťovňa, a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, W. XX, Bratislava, zast. advokátom JUDr. J. O., K. XX, Z. Z., o ochranu osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 5. februára 2013, č. k. 5C 102/2010 - 339, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľka **j e p o v i n n á** zaplatiť odporcovi 1/ a odporcovi 3/ k rukám ich právneho zástupcu JUDr. Františka O. trovy odvolacieho konania v sume 127,02 eur do troch dní.

Odporcovi 2/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi 1/ náhradu trov konania vo výške 1.194,15 eur a odporcovi 3/ náhradu trov konania vo výške 738,51 eur k rukám advokáta JUDr. J. O. do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odporcovi 2/ náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka sa návrhom domáhala, aby súd vyslovil, že odporcovia 1/ a 2/ svojím konaním neoprávnene zasiahli do jej osobnostných práv, porušili jej práva na ochranu zdravia, občianskej ako aj profesionálnej cti, ochrany súkromia a dobrého mena, za čo sú povinní sa jej ospravedlniť tak, že uverejnia do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku v periodikách Poistný obzor a týždenník Trend ospravedlnenie v znení: „Spoločnosti Groupama poisťovňa, a.s. a Groupama životná poisťovňa, a.s. sa ospravedľujú Ing. G. H. tým, že v r. 2009 svojím postupom závažne zasiahli do jej práv na ochranu profesionálnej cti, dobrého mena a dobrej povesti a týmto postupom zasiahli závažným spôsobom aj do jej pracovného a súkromného života“. Zároveň žiadala, aby jej obaja odporcovia uhradili spoločne a nerozdielne „finančné zadostučinenie“ vo výške 100.000,- eur a trovy konania. Navrhovateľka svoj návrh odôvodnila tým, že v poisťovníctve pôsobila takmer 23 rokov, bola členkou teamu, ktorý zakladal oboch odporcov, od vzniku poisťovní v r. 2003 bola členkou predstavenstva a s odporcom 1/ uzavrela dňa 1. 10. 2003 pracovnú zmluvu, na základe ktorej bola zaradená do funkcie námestníčky generálneho riaditeľa pre životné poistenie. V marci 2009 sa narušili jej vzťahy s generálnym riaditeľom, nakoľko odmietla podpísať zápisnicu zo zasadnutia predstavenstva konaného dňa 3. 3. 2009, keďže podľa zápisnice mali byť na zasadnutí prejednané a schválené (per rollam) materiály, ktoré jej nielenže neboli predložené, ale

sa o nich ani nerokovalo a dodatočne sa dozvedela, že išlo o zápisnice zo zasadnutí dozorných rád oboch odporcov zo dňa 20. 2. 2009, podľa ktorých dozorné rady rozhodli o jej odvolaní z funkcie členky predstavenstva s účinnosťou od 1. 4. 2009. Vzťahy s generálnym riaditeľom sa vyhrtili po tom, čo listom zo dňa 17. 3. 2009 upozornila na nedostatky v hospodárení spoločnosti priamo výkonného riaditeľa hlavného akcionára. Napätie a prepracovanosť vyvrcholili koncom marca 2009 a od 26. 3. 2009 do 10. 6. 2009 bola práceneschopná. Oznámenie o odvolaní z funkcie členky predstavenstva a overené zápisnice zo zasadnutí dozorných rád zo dňa 20. 2. 2009 jej boli doručené dňa 17. 4. 2009 a až prevzatím týchto zásielok sa dozvedela o odvolaní z funkcie členky predstavenstva. Takýto postup považovala vzhľadom na dlhoročné pôsobenie v predstavenstve za ponižujúci a neúctivý. Počas práceneschopnosti sa od zamestnancov dozvedela, že generálny riaditeľ dal 3 - 4 dni po tom, čo ochorela, pokyn na vypratanie jej vecí z kancelárie, ktorá jej bola zverená na výkon funkcie námestníčky, pričom okolnosti jej odvolania, spôsob odvolania a spôsob oznámenia o odvolaní, ako aj správanie sa odporcu k nej považuje za zásah do dobrého mena, ktoré mala a to nielen v spoločnosti, ale aj v oblasti poisťovníctva. Ďalej uviedla, že po ukončení práceneschopnosti chcela dňa 10. 6. 2009 nastúpiť na pracovisko, bol jej však znemožnený vstup do kancelárie, zamestnanec hospodárskej správy Róbert Gomola zakázal vrátnikovi, aby jej vydal kľúče od kancelárie a oznámil jej, že v kancelárii sedí nová námestníčka. Nakoľko z funkcie námestníčky odvolaná nebola, žiadala od generálneho riaditeľa vysvetlenie, on však reagoval krikom a vyhrážkami a preto odišla z pracoviska a odporcovi písomne oznámila, že pre prekážky na strane zamestnávateľa nemôže vykonávať pracovnú činnosť v zmysle pracovnej zmluvy. Odporca ju listom zo dňa 10. 6. 2009, ktorý prevzala dňa 19. 6. 2009, vyzval na okamžitý nástup na výkon práce a keďže nemala pridelenú kanceláriu a nebola ochotná vykonávať prácu na chodbe a ani sa vystaviť ponižovaniu zo strany spoločnosti, písomne dňa 21. 6. 2009 požiadala generálneho riaditeľa, aby jej oznámil miesto výkonu práce, číslo kancelárie a aby jej boli protokolárne odovzdané veci, ktoré nechala vo svojej kancelárii. Odporca dňa 19. 6. 2009 s ňou skončil pracovný pomer okamžite z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny, pričom neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa domáha osobitnou žalobou. Taktiež uviedla, že listom zo dňa 16. 7. 2009 ju odporca vyzval, aby si prevzala osobné pracovné veci, ktoré boli z jej kancelárie vypratane a uložené v archíve, pričom k vyprataniu došlo v čase, kedy bola práceneschopná, čím odporca závažne zasiahol do jej práv garantovaných predpismi, nakoľko v kancelárii mala osobné veci a zdravotnú dokumentáciu, do ktorých odporca umožnil nahliadnuť iným osobám. Keďže bola členkou predstavenstva a námestníčkou, skutočnosť, že s ňou bol pracovný pomer takýmto spôsobom skončený vzbudzuje dojem, že vykonala niečo nečisté, nekalé alebo až trestné, že tak závažným spôsobom zasiahla do činnosti zamestnávateľa, že nie je možné ani vhodné, aby čo i len deň zotrvala na pracovisku, čím došlo k poškodeniu nielen jej osobnej dobrej povesti, ale aj profesionálnej povesti, jej dobrého mena v oblasti finančnictva - poisťovníctva a osobnej cti. Šikanóznny proces odvolávania z funkcie a skončenia pracovného pomeru sa negatívne prejavil na jej zdraví, stále sa musí liečiť a brať lieky, má pocit krivdy, poníženia, zbytočnosti a nemožnosti sebarealizácie, pričom kroky, ktoré odporcovia podnikali počas jej práceneschopnosti jej zabránili v riadnej liečbe a nepriamo tým bolo ohrozené jej zdravie. Súd prvého stupňa mal za nesporné, že navrhovateľka bola členkou predstavenstva odporcov 1/ a 2/, z ktorej funkcie bola s účinnosťou ku dňu 1. 4. 2009 odvolaná a taktiež mal za nesporné, že na základe pracovnej zmluvy vykonávala pre odporcu 1/ funkciu námestníčky generálneho riaditeľa pre životné poistenie, pričom odporca 1/ listom zo dňa 19. 6. 2009 pracovný pomer okamžite skončil a konanie o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa vedie na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10C 130/09 a doposiaľ nie je ukončené. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 11 a § 13 Obč. zák. a vecne tým, že keďže všetky hmotnoprávne predpoklady pre uplatnenie sankcií uvedených v § 13 Obč. zák. musia byť splnené kumulatívne, nepostačuje len samotná skutočnosť, že odvolaním z predstavenstva mohla byť spochybnená odbornosť, lojálnosť a dôveryhodnosť navrhovateľky a ani že okamžité skončenie pracovného pomeru je spájané s pracovným alebo morálnym zlyhaním, pokiaľ k takémuto zásahu došlo v rámci výkonu zákonom stanoveného práva odporcov a ich konanie nevybočilo z rámca daného zákonom. Súd prvého stupňa vyvodil záver, že odporcovia 1/ a 2/ odvolaním navrhovateľky z funkcie členky predstavenstva a odporca 1/ okamžitým skončením pracovného pomeru vykonávali právo vyplývajúce im zo zákona (Obchodného zákonníka a Zákonníka práce), pričom za výkon práva v medziach zákona je treba považovať aj vypratanie vecí z kancelárie, pôvodne pridelenej navrhovateľke na výkon jej práce. Súd prvého stupňa sa stotožnil s argumentáciou odporcov v tom, že ak sa kancelária nachádzala v budove, ktorú mali v prenájme, bolo ich právom určiť, komu bude kancelária pridelená na výkon práce bez toho, aby si od navrhovateľky na zmenu využitia kancelárie vyžiadali prechádzajúci súhlas. Mal za to, že konanie odporcov preto nie je možné považovať za neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľky. Dospel k záveru, že uplatnenie § 11 Obč. zák. prichádza do úvahy

len tam, kde osobitný predpis neobsahuje vlastnú úpravu ochrany práv a preto okamžité skončenie pracovného pomeru a odvolanie z členstva predstavenstva nie je možné subsumovať pod ustanovenie § 11 Obč. zák.. Taktiež mal za to, že navrhovateľka neuniesla dôkazné bremeno pokiaľ mienila spochybniť, že odporcovia pri jej odvolaní z predstavenstva nekonali v súlade so zákonom a vnútornými predpismi spoločnosti, keď z listinných dôkazov nevyplýva, že by na zasadnutí predstavenstva dňa 3. 3. 2009 mali byť prerokované materiály súvisiace s jej odvolaním z funkcie a nepreukázalo sa ani tvrdenie, že až do 17. 4. 2009 o odvolaní nevedela, pričom poukázal na obsah listu, ktorý navrhovateľka dňa 9. 4. 2009 adresovala predsedovi dozornej rady a v ktorom popísala svoj rozhovor s generálnym riaditeľom dňa 24. 3. 2009, kedy ju generálny riaditeľ informoval, že nový akcionár nemá záujem s ňou spolupracovať. K vyprataniu vecí z kancelárie navrhovateľky v jej neprítomnosti konštatoval, že rešpektovanie súkromia na pracovisku musí byť limitované právom zamestnávateľa vykonávať oprávnenia vyplývajúce z účelu, na ktorý sú priestory užívané aj jeho zamestnancami a poukázal na výpoveď svedkyne p. Chovancovej, z ktorej nevyplývalo, že by sa v kancelárii nachádzala osobná a zdravotná dokumentácia navrhovateľky alebo iné písomnosti osobnej povahy. Ďalej poukázal na skutočnosť, že navrhovateľka nešpecifikovala, akého charakteru boli osobné veci, ktoré si ponechala v kancelárii a neobjasnila, prečo poverenie jej bývalej asistentky, aby jej veci odovzdala, považuje za urážajúce. Bol názoru, že výroky generálneho riaditeľa, ktorými vyjadroval svoj osobný názor, nie je možné považovať za výroky odporcu 1/ a navyše navrhovateľka netvrdila, že k výmene názorov medzi ňou a generálnym riaditeľom došlo verejne, čím mal za vylúčené, aby týmto konaním došlo ku zníženiu jej vážnosti v spoločnosti. Uviedol, že z lekárskeho správ, ktoré navrhovateľka predložila, nevyplýva, že by bola riadna liečba počas práceneschopnosti v dôsledku zásahov odporcov sťažaná alebo neúčinná. Poukázal na skutočnosť, že poučil navrhovateľku v zmysle § 118a O.s.p., pričom navrhovateľka v záverečnej fáze konania, vrátane záverečného návrhu podala novú interpretáciu pôvodných skutočností, resp. uviedla úplne nové skutočnosti s tvrdením, že týmto konaním odporcovia zasiahli do jej cti a dôstojnosti. Mal za to, že k novým skutočnostiam súd prihliadať nemôže, keďže boli navrhovateľke vopred známe a nič jej nebránilo uplatniť ich do skončenia prvého pojednávania. Záverom uviedol, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by v súvislosti so skutočnosťami uvedenými v návrhu boli splnené materiálne predpoklady uplatnenia sankcií vyplývajúcich z § 13 Obč. zák. a preto návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie navrhovateľka. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a návrhu vyhovel a v časti finančného zadošťučinenia priznal navrhovateľke sumu 33.000,- eur. Uviedla, že k zásahu do jej osobnostných práv nedošlo tým, že odporca realizoval právo vyplývajúce zo zákona, t. j. odvolanie z funkcie členky predstavenstva, do ktorej bola menovaná, ale tým akým spôsobom bolo toto právo realizované a ešte viac to, že úplne nezmyselne bola táto skutočnosť práve pred navrhovateľkou utajovaná, napriek tomu, že už bolo odvolanie schválené a všetci členovia orgánov spoločnosti mali o tom vedomosť, čím nastala situácia, že ostatní členovia orgánov spoločnosti sa jej začali vyhýbať, aby ju nemuseli klamať a zo správania ostatných členov orgánov spoločnosti nadobudla pocit, že sa niečo deje a tento pocit umocňoval fakt, že jej neboli predložené materiály z dozornej rady ku konaniu na predstavenstve a k zásahom do práv navrhovateľky dochádzalo i ďalej, nakoľko podklady jej neboli doručené ani po písomnom požiadaní. Mala za to, že postup odporcu, ktorý jej odňal motorové vozidlo, mobil a kanceláriu je postupom protiprávnym a šikanóznym, lebo v čase odobratia motorového vozidla bola na jej funkciu menovaná iná osoba, ktorej bolo zverené i motorové vozidlo navrhovateľky. Uviedla, že na pozíciu námestníčky boli menované dve osoby, pričom za nepochopiteľný považovala postup súdu prvého stupňa, ktorý takýto stav nepovažoval za zásah do osobnostných práv napriek tomu, že je nepochybné, že zámerom takéhoto postupu odporcu 1/ bolo znemožniť a diskreditovať práva navrhovateľky, nakoľko zamestnanci nemôžu plniť pokyny dvoch námestníkov v tej istej funkcii a budú rešpektovať nesporne novo vymenovaného námestníka, čím sa navrhovateľka dostala do nepríjemnej situácie, ktorá spôsobila to, že navrhovateľka síce bola námestníčkou, ale reálne nemohla vykonávať svoju funkciu. Uviedla, že nespochybňovala právo pridelenia kancelárie na výkon práce inému zamestnancovi, ale spôsob akým k prideleniu došlo, spôsob akým boli jej osobné a pracovné veci z kancelárie vypratane, spôsob akým jej zmena výkonu práce bola oznámená, resp. neoznámená a spôsob akým zamestnávateľ voči nej postupoval pri vypratávaní kancelárie, pričom práve spôsob vypratania kancelárie považovala za neoprávnený zásah do jej osobnostných práv najmä práva na súkromie a zásah do dôstojnosti jej osoby. Mala za to, že nie je možné, aby zo dňa na deň došlo počas jej PN k vyprataniu jej kancelárie bez toho, aby jej zamestnávateľ oznámil vypratanie a nové miesto pracovnej činnosti. Za ponižujúci mala postup zamestnávateľa, ktorý jej prideliť ako

námestníčke miestnosť, ktorá slúžila ako archív. Poukázala na judikatúru ESĽP k čl. 8 Európskeho dohovoru s tým, že ako námestníčka a členka predstavenstva vykonávala svoju prácu aj nad rámec pracovného času, t. j. v priestoroch kancelárie a preto vypratanie kancelárie bez jej predchádzajúceho oznámenia navrhovateľke, zbalenie vecí bez jej vedomia a prítomnosti malo za následok neoprávnený zásah do jej osobnostných práv a odporca tým porušil jej právo na súkromie. Mala za ponížujúce, aby jej osobné i pracovné veci odovzdala asistentka, ktorá bola v nižšom pracovno-právnom postavení ako navrhovateľka. Poukázala na to, že uviedla všetky rozhodujúce skutočnosti ako aj dôkazy v návrhu na začatie konania a ich nová interpretácia nemôže byť považovaná za nové tvrdenia, resp. dôkazy. Považovala za nesprávny záver súdu prvého stupňa, že „výroky generálneho riaditeľa, ktorými vyjadroval svoj osobný názor, nie je možné považovať za výroky odporcu 1/“, nakoľko generálny riaditeľ ako zástupca spoločnosti, ktorý reprezentuje spoločnosť je subjekt, ktorý vo vzťahu k zamestnancom vystupuje v mene spoločnosti a preto aj jeho konanie a výroky, ktoré vyslovil vo vzťahu k navrhovateľke je potrebné považovať za konanie spoločnosti. Taktiež mala za to, že novou skutočnosťou ani novou interpretáciou pôvodne tvrdeného agresívneho správania generálneho riaditeľa, ku ktorému malo dôjsť dňa 10. 6. 2009 nie je tvrdenie, že bola opakovane vystavená ponížovaniu, lebo prílohou samotného návrhu na začatie konania boli i listy navrhovateľky zo dňa 21. 6. 2009 a 24. 6. 2009, kde priamo uviedla, že ju generálny riaditeľ z budovy vykázal. Vytkla súdu prvého stupňa, že chybné uviedol, že údajne novou skutočnosťou je i to, že odporca zasiahol do jej ľudskej dôstojnosti tým, že aj keď nebola odvolaná z funkcie, menoval na to isté miesto novú námestníčku a po návrate z PN jej bolo jasné, že ju nebudú podriadení rešpektovať, plniť jej pokyny a práca, ktorú by aj vykonala by bola negovaná, neakceptovaná a zosmiešňovaná, nakoľko skutkové okolnosti je potrebné vyhodnocovať v ich logických a systematických súvislostiach a nie izolovane a jednostranne, ako to urobil súd prvého stupňa. Mala za všeobecne známe, že ak generálny riaditeľ menuje na to isté miesto nového námestníka, budú zamestnanci rešpektovať a plniť pokyny iba tejto osoby, pričom to, že v dôsledku takéhoto postupu odporcu by jej práca bola negovaná a zosmiešňovaná je skutočnosťou, ktorá vyplynula zo samotného aktu odporcu a netreba ju bližšie odôvodňovať a zo strany navrhovateľky nešlo o nové tvrdenia ani nové skutočnosti, ale len o použitie bližšieho výkladu, prípadne iných slovných spojení na to, aby ozrejmla svoje tvrdenia. Uviedla, že súd prvého stupňa po zvážení všetkých skutočností mal pri rozhodovaní o trovách konania postupovať podľa § 150 O.s.p..

Odporcovia 1/ a 3/ navrhli rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedli, že skutkové dôvody návrhu na začatie konania sú veľmi rozsiahle, rôznorodé, obsahujú taký rozsah skutkových tvrdení, ktoré vo väčšine priamo nesúvisia s uplatňovaným nárokom. Taktiež uviedli, že navrhovateľka bez toho, aby v odvolaní uviedla konkrétne dôvody nesprávneho právneho posúdenia len všeobecne konštatuje, že všetky situácie, ktoré opakuje v odvolaní boli nesprávne právne posúdené a neuvádza v čom je nesprávnosť skutkových zistení, v čom je nesprávnosť právneho posúdenia, či tu existuje rozpor medzi skutkovými závermi a právnym posúdením a v čom spočíva. Bol názoru, že nie je správne, aby pojmy ako zásah do občianskej cti, zásah do profesionálnej cti, ochrany súkromia, ochrany mena, právo na ochranu zdravia a právo na osobnú dobrú povesť boli použité bez toho, aby to vyplývalo z konkrétnych tvrdení, ktoré by takéto zásahy odôvodňovali. Poukázal na skutočnosť, že ak sa tento celý rad zásahov vymenoval, toto nenašlo svoj odraz v „ospravedlnení“, ktoré je prvým uplatňovaným nárokom, keď sa tu uvádza len zásah do profesionálnej cti, dobrého mena a dobrej povesti a tvrdené zásahy v dôvodoch návrhu na začatie konania sa nezhodujú, nakoľko zadosťučinenie vyjadrené v petite vo forme ospravedlnenia je neurčité a postráda vymedzenie skutku, za ktorý sa zadosťučinenie požaduje. Mal za to, že nemožno poskytnúť ochranu formou zadosťučinenia, ak z petitu nie je vyjadrením konkrétnych skutkových okolností zrejmé o aký zásah išlo a čo je podstatou tohto zásahu (opísaním konkrétnej situácie). Taktiež mal za to, že ak neexistuje riadne vymedzenie skutku, ktorého sa zásah týka, tak nie je možné ani požadovať nemajetkovú ujmu. Uviedol, že tvrdenie o nesprávnej aplikácii pracovno-právnych predpisov samé o sebe nemôže vyvolať zásah do práva na ochranu osobnosti. Nepovažoval za správnu ani námietku navrhovateľky, ktorou sa domáhala uplatňovania ust. § 150 O.s.p., nakoľko navrhovateľka v odvolaní nevyjadrila, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa a odvolací súd nemá preto čo preskúmať, pričom odvolací súd nemôže sám vyhľadávať takéto dôvody a nemôže viesť ani dokazovanie na ich preukázanie.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Občiansky zákonník v ust. § 11 a nasl. poskytuje ochranu subjektom, proti ktorým smeroval zásah znižujúci ich vážnosť, česť a dôstojnosť a ohrozujúci ich postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Za neoprávnený zásah možno považovať každé konanie, ktoré zasahuje do osobnostných práv a ktoré je v rozpore s právami a povinnosťami pôvodcu zásahu, stanovenými právnym poriadkom. Objektívna spôsobilosť zásahu spočíva v objektívne existujúcej možnosti, že sa ním vyvolá buď porušenie alebo ohrozenie chránených osobnostných práv fyzickej osoby. K zásahu do cti a dôstojnosti fyzickej osoby môže dôjsť rôznymi formami, najčastejšie nepravdivými skutkovými tvrdeniami /prípadne pravdivými skutkovými tvrdeniami/ alebo pravdivými, ale uvedenými v takej forme alebo v takých súvislostiach a za takých okolností, že pôsobia osočujúco.

Objektívna spôsobilosť zásahu narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Obč. zák. je nevyhnutnou zložkou zásahu k tomu, aby právo na ochranu osobnosti mohlo byť úspešne uplatnené. Záleží pritom predovšetkým na prostredí, v ktorom k zásahu došlo, na subjekte zásahu, objekte zásahu, na jeho obsahu, pokiaľ spočíval v skutkových tvrdeniach, na intenzite a na ostatných okolnostiach, za ktorých bol uskutočnený. Preto pre vyvodenie záveru, že ide o úspešné uplatňovanie práva na ochranu osobnosti je potrebné posúdenie všetkých okolností konkrétneho prípadu.

Nespôsobilosť zásahu narušiť alebo ohroziť osobnosť fyzickej osoby treba vyvodiť napr. v prípade, kedy zásah spočíval v tvrdeniach, ktoré boli uskutočnené za takých okolností, za ktorých nehrozilo ich zverejnenie a nemohli tak žiadnym spôsobom znížiť vážnosť osoby medzi spoluobčanmi /napr. boli uskutočnené bez prítomnosti ďalších osôb/. Za spôsobilý zásah preto nemožno uznať výroky, ku ktorým došlo v neprítomnosti iných osôb, prípadne ak sa nepreukázalo, že by sa tieto výroky dotýkajúce sa osobnosti občana dostali na známosť iným občanom.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým rozhodol o uplatňovanom nároku.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvého stupňa v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dostatočným dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu.

Okolnosti namietané navrhovateľkou v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ navrhovateľka v odvolaní namietala, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov a keď navrhovateľka v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, rozhodol vecne správne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p., potvrdil.

K odvolacím námietkam navrhovateľky odvolací súd uvádza, že navrhovateľka v priebehu konania uvádzala niekoľko zásahov, ktorými mali odporcovia zasiahnuť do jej osobnostných práv. Pokiaľ navrhovateľka namietala, že bola pred ňou tajená skutočnosť, že bola odvolaná z funkcie členky predstavenstva, odvolací súd má za to, že iba samotná skutočnosť, že ostatní členovia orgánov spoločnosti mali o jej odvolaní vedomosť (ktorá skutočnosť však v konaní nebola preukázaná) a navrhovateľka túto vedomosť nemala, nemohla spôsobiť zásah do osobnostných práv navrhovateľky. Je nepochybné, že právo na česť a dôstojnosť je považované za jedno z významných osobnostných práv, ktorému je poskytovaná zvláštna občianskoprávna ochrana, avšak v rámci všeobecného osobnostného práva upraveného v § 11 a nasl. Obč. zák. je poskytovaná občianskoprávna ochrana len proti takým konaniam, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na osobnosti subjektu práva tým, že znižujú jeho česť a dôstojnosť u iných ľudí a tým ohrozujú vážnosť jeho postavenia a uplatnenia v spoločnosti. Predmetom práva na česť a dôstojnosť v zmysle občianskeho práva nie je česť abstraktná, ale výlučne vážnosť, ktorú subjekt práva požíva v očiach členov spoločnosti ku ktorej patrí. Nie je preto porušením práva na česť a dôstojnosť v tomto zmysle konanie, ktoré nie je objektívne spôsobilé česť a dôstojnosť subjektu práva u iných ľudí znížiť. Je potom zrejmé, že navrhovateľkou uvádzaný zásah odporcov, ktorý mal spočívať v tom, že nemala vedomosť o odvolaní z funkcie člena predstavenstva a namietanie spôsobu jej odvolania nenapĺňuje vyložené predpoklady prípadu dotknutia cti, resp. ľudskej dôstojnosti v zmysle § 11 Obč. zák.. V súlade s týmito závermi ani tvrdená skutočnosť, že navrhovateľke bolo odobraté motorové vozidlo a mobil, nemohla znížiť jej česť a dôstojnosť, nakoľko ako uvádzala samotná navrhovateľka ide o benefity, ktoré jej prináležali z postavenia námestníčky generálneho riaditeľa. Pokiaľ odporca 1/ dospel k rozhodnutiu, že navrhovateľke tieto benefity odíme, nemožno z takéhoto rozhodnutia vyvodiť záver, že odňatím motorového vozidla a mobilu došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľky a taktiež nemožno vyvodiť záver, že ide o konanie protiprávne a šikanózne. Odvolací súd má za to, že je výlučne na rozhodnutí zamestnávateľa, ktorým svojim zamestnancom poskytne k výkone práce určité benefity (motorové vozidlo a mobilný telefón) a pokiaľ sa zamestnávateľ rozhodne tieto benefity svojim zamestnancom neposkytovať, nemožno tento jeho postup hodnotiť ako protiprávny

a šikanózný vo vzťahu k jeho zamestnancom. K námietke navrhovateľky, že v kancelárii, ktorá bola vypratá v jej neprítomnosti mala osobné veci a zdravotnú dokumentáciu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa správne vyvodil záver, že rešpektovanie súkromia na pracovisku musí byť limitované právom zamestnávateľa vykonávať oprávnenia vyplývajúce z účelu, na ktorý sú priestory užívané jeho zamestnancami určené. Odvolací súd navyše zdôrazňuje, že zdravotná dokumentácia fyzickej osoby by sa nemala nachádzať na pracovisku (v kancelárii), do ktorej môžu mať prístup i iné osoby, napr. upratovacia služba. Pokiaľ navrhovateľka namietala, že jej veci odovzdala asistentka, ktorá bola v nižšom pracovno-právnom postavení ako navrhovateľka a že kancelária bola vypratá neoprávnenými osobami odvolací súd je toho názoru, že ani takýto postup odporcu 1/ nebol zásahom do súkromia navrhovateľky a narušením jej osobnostných práv, keď navrhovateľka v konaní neprekázala, akým spôsobom malo dôjsť k zníženiu jej cti a dôstojnosti v spoločnosti. Iba samotnú skutočnosť, že navrhovateľka pociťovala ako ponižujúce, že kancelária bola vypratá asistentkou v nižšom pracovno-právnom postavení ako navrhovateľka nemožno vyhodnotiť ako konanie, ktoré by bolo objektívne spôsobilé znížiť jej česť a dôstojnosť v spoločnosti. K odvolacej námietke, že súd prvého stupňa mal pri rozhodovaní o trovách konania postupovať podľa § 150 O.s.p. odvolací súd uvádza, že navrhovateľka v konaní pred súdom prvého stupňa nenavrhol, aby súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania podľa § 150 O.s.p. a v odvolaní neuviedla, v čom vidí dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania, nakoľko dôvody uvádzané v podanom odvolaní sú totožné s dôvodmi, ktorými navrhovateľka odôvodňovala návrh vo veci samej. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že iba charakter sporu a povaha uplatneného nároku nie je dôvodom na postup podľa § 150 ods. 1 O.s.p.. Odvolací súd navyše poukazuje na skutočnosť, že neúspech v konaní nemožno zamieňať s dôvodmi hodnými osobitného zreteľa a v prípade neúspechu navrhovateľky v konaní nemožno bez ďalšieho úspešným odporcom náhradu trov konania nepriznať.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. a priznal ich náhradu úspešným odporcom 1/ a 3/. Trovy odvolacieho konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia odporcov 1/ a 3/. Ich právny zástupca v odvolacom konaní vykonal jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) za 437,13 eur podľa § 10 ods. 1, 2 v spojení s § 13 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z. z. účinné do 30. 6. 2013 + 1 x režijný paušál 7,81 eur. Spolu teda trovy právneho zastúpenia odporcov 1/ a 3/ predstavovali sumu 444,94 eur. Právny zástupca odporcov 1/ a 2/ si návrhom uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 127,02 eur. Odvolací súd viazaný návrhom právneho zástupcu odporcov 1/ a 3/ preto priznal trovy odvolacieho konania vo výške 127,02 eur. Odporca 2/ mal v odvolacom konaní plný úspech, nakoľko mu však v odvolacom konaní trovy nevznikli, odvolací súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.